

Ohlášky – neděle 1. 9. 2024

Dnes prožíváme **22. neděli v mezidobí**.

- Úterý 3. 9. – **Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve**
- Příští neděle 8. 9. 2024 bude **23. neděle v mezidobí**.
- V pátek 6.9.24 20:00 bude náš Lovosický chrámový sbor zpívat v Doksanech na mši za nová kněžská a řeholní povolání. Pravděpodobně bude předcházet další program.
- **10. 9. 2024 v 18.00** – 1. koncert 2. ročníku festivalu **Kudrmannovy Lovosice**, vystoupí Petr Špaček, před ním vystoupí Pavel Hrubeš a Jiří Kudrmann.
- 14. 9. 24 11:00 **v kapli zámku Milešov** mše za Zdeňka Kaplíře ze Sulevic – obránce Vídně. Následuje kulturní program v zámecké zahradě.
- 14.9.24 10 hod. bude v Třebenicích zádušní **mše sv. k 20. výročí úmrtí P. Ladislava Kubíčka**.
- **14. 9. 2024 ve 14:00 v Doksanech** koncert **Smyčcového kvarteta českých filharmoniků**
- **17. 9. 2024 v 18.00** – 2. koncert 2. ročníku festivalu **Kudrmannovy Lovosice**, vystoupí varhaník Friedrich Sacher z Coswigu
- Ve čtvrtek 19. 9. 2024 v 18 hod. se uskuteční **"poseminární" setkání** po semináři **Obnova v Duchu Sv.** v DDKT Litoměřice. Program: chvály, přednáška Marek Novák, příležitost posdilet zkušenosti
- V pátek 11. 10. 2024 v 19 hod. budou **chvály v klášterním kostele v Doksanech**, které povedou manželé Beranovi.
- **11. - 13. 10. 2024** Diecézní centrum pro rodinu pořádá **Duchovní obnovu** v Jiřetíně pod Jedlovou, Cena 2.000, -Kč (ubytování, plná penze) přednáší R.D. ICLic. Mgr. Pavel ANDRŠ kontakt: ruzickova@centrumprorodinu.cz ; 731158924

Bohoslužby během týdne

Lovosice, farní kostel sv. Václava

Ne	9:00 14:00 *
Út	16:30 bohoslužba slova
St	16:30
Čt	8:00
Pá	16:30

*** Ne 14:00 - řeckokatolická bohoslužba**
(1. neděle v měsíci + o velkých svátcích)

Čtvrtek 7:30 - 8:00 adorace s výstavem
Nejsvětější svátosti

Sulejovice, filiální kostel Nejsvětější Trojice
3. neděle v měsíci v **8:00**

Farní kavárna vždy v neděli po mši sv.
Setkání nad Bibli v pondělí od 18 h na faře
Náboženství pro školní děti:
středa od 13:10 (děti před 1. sv. přijímáním)
a čtvrtek od 14:10 (starší děti)

Římskokatolická farnost sv. Václava
v Lovosicích
Zahradní 32/2
41002 Lovosice

IČO: 46772537
farnost.lovosice@seznam.cz
www.farnostlovosice.cz
www.facebook.com/farnostlovosice

P. Mgr. Ladislav Nádvorník SDB
farář
+ 420 603 845 460

Václav

č. 39 (2024)
1. 9. 2024

22. neděle v mezidobí

Týdeník Římskokatolické farnosti sv. Václava
v Lovosicích

Texty k rozjímání – 22. týden v mezidobí

Neděle 1. 9. – Mk 7,1-8.14-15.21-23: Církev je vnímána jako instituce zachovávající dávné tradice. Kde je hranice mezi mechanickým, bezduchým ulpěním na stále stejném a mezi skutky, symboly a myšlenkami oživenými v aktuální situaci moci Božího ducha? Nejednou se ukazuje, že zachovávání tradic je vlastně formou útěku do jistoty před ohrožujícím světem stále nového rozhodování se. Opakem je potřeba mít něco stále jinak, nezvykle, být hlavně jiní než ostatní... Ježíš dává návod: Duchovní kvalitu nedává tradice, zvyk, móda..., ale to, co je skutečnou příčinou našeho jednání, tedy co motivuje jednání v našem srdci.

Pondělí 2. 9. – Lk 4,16-30: I dnes mnohým pravda překáží. Vyhnaný Ježíš prochází jejich středem. A ubírá se dál. Má místo v mém srdci?

Úterý 3. 9. – Lk 4,31-37: Ježíšova moc spočívá v tom, že dovede přísně poručit a vyhnat zlo. V mých kompromisech a v „politikaření“ se Boží síla neprojeví.

Středa 4. 9. – Lk 4,38-44: Šimonova tchyně po uzdravení vstane a všechny obsluhuje. I já mám vždy, když sloužím, podíl na Kristově uzdravování.

Čtvrtek 5. 9. – Lk 5,1-11: Když si myslím, že všemu rozumím lépe, než mi radí druzí, nic neulovím. Když dám na rady Pána, budu nad „úlovkem“ žasnout.

Pátek 6. 9. – Lk 5,33-39: Novost Kristova učení nelze uzavřít do starých forem. Nesnažíme se o to? Nedivme se, když se někdy trhají...

Sobota 7. 9. – Lk 6,1-5: Ježíš vrací sobotě její pravý účel a smysl. Dovedeme my sami dát smysl slavení neděle? Nezanedbávám dny, které jsou určené Pánu?

32. Eucharistie (Poklad církve) II

Chleba přátelství

Když jsem byl mladý seminarista, dva kněží, kterým jsem pomáhal při mši, mi naznačili, aniž by to přímo řekli, že Kristus je přítomen v jejich rukou. Diky, Henri Macé (ještě žije) a Jeane Thomasi (nedávno zemřel), že jste mi kázali o mocné síle eucharistie, aniž byste přitom o ní řekli jediné slovo. Vy jste mši neodříkávali, vy jste ji prožívali. Sloužím mši na statku v Provinci a mladí delikventi jsou často u toho. Trochu mši znají. Během bohoslužby jim vysvětluji tajemství víry. Jeden z nich mi řekl: „Ten tvůj Ježíš Kristus tady... já vidím chleba a ty vidíš Boha.“ Odpověděl jsem mu: „Já nic nevidím, já to vím a věřím tomu.“ Jeden z nich, který byl pokřtěný, nebyl nikdy u přijímání. Měl jsem jako vždycky předem připravený kousek neposvěceného chleba, abych se o něj po přijímání podělil s nevěřícími. Ten mladík přišel a natáhl ruku. Zeptal jsem se ho: „Věříš, že je to Ježíš Kristus?“ Odpověděl: „Ano, věřím.“ Dal jsem mu kousek. Věřím, že v té chvíli, kterou jsme prožívali, jsem to měl zcela výjimečně udělat. Pak jsem se obrátil na pět malých tvrďáků, kteří byli u toho: „Nevím, jestli opravdu věříte v to, co jste právě viděli, ale zkuste se v duchu aspoň na chvílku soustředit a řekněte: „Jestli tu jsi, uzdrav mě.“ Viděl jsem, jak zavřeli oči. Pak natáhli ruce, aby dostali chleba

přátelství, ten, co není posvěcený, ale který mám vždycky s sebou, abych poděkoval těm, kdo to všechno chtěli z přátelství sdílet se mnou. Budovat svět lásky, míru a sdílení – takový svět máme budovat podle Ježíše, který se nám dal. Často se říká: „Chodíte na mši a nejste o nic lepší než ostatní...“ Je to jako facka do tváře, pokud nevíme, že jsme spolubojovníci za mír, lásku a sdílení! Slavení eucharistie buduje církev. Dostáváme Krista a on přijímá každého z nás. Slavit eucharistii s pěti mladými a s mými kolegy z týmu, celebrovat ji v ohromných katedrálách nebo s papežem a dvěma miliony mladých v Římě nebo třeba jen sám, ráno před prací... slavím eucharistii ve spojení se světem. Je to pokaždé stejné kouzlo – budování církve. Tajemným způsobem stavím církev. Eucharistii může slavit jediné kněz. A měl by k tomu přistupovat s rozechvěním. Nikdy by to nemělo přejít ve zvyk. Naše spojení církve v eucharistii by mělo být projevem naší jednoty. To je zdroj a vrchol křesťanského života. Jsou čtyři podmínky, za kterých můžeme přistoupit k eucharistii. Především věřit v jednoho Boha. Máme jediného Boha ve třech osobách, Otce, který všechno stvořil, Syna, který se nám dává především v eucharistii, a Ducha svatého, který nám umožňuje pochopit toto nádherné dílo lásky. Druhá podmínka: být před eucharistií čistý. Je tedy potřeba se, pokud možno vyzpovídat, pokud máme na svědomí nějaké těžké věci. Samozřejmě být pokřtěný. A konečně být ve spojení s našim papežem a biskupy. Jedná se tedy o společenství církve. Naplňovalo mě radostí, když jsem mohl být na shromáždění kolem Jana Pavla II. se stovkami biskupů, tisíci kněží, kteří obklopovali oltář. Ohromné množství přítomných věřících při takové příležitosti nám dává okusit nebeskou lásku, za kterou směřujeme. Ať je oslava důstojná. Eucharistie je rodinný banket. Nemůžeme eucharistii odfláknout. Je to ohromné rodinné shromáždění a jako každá rodinná sešlost se musí připravit. Podívejte se na ty nádherné, ohromné kostely. Kristus může sestoupit kdekoliv. V létě sloužím eucharistii venku. Mezi kopretinami, kozami a klokany. Není snad nejkrásnější katedrálou příroda a její velebnost? Je to moc krásné, ale za normálních okolností se eucharistie slouží v kostele. Zpěvy, varhany, je to nádherné. Liturgie také. Když vidím ty betonové kostry, některé z těch příšerných moderních chrámů, není mi z toho dobře a ptám se, jak někdo mohl zavřít Krista do takových cementových bloků.

Promluva jménem Božího lidu

Jan Pavel II. nám připomínal, že eucharistie není „majetkem“ kněze nebo shromáždění. Je třeba držet se podstaty liturgie. Eucharistie se nešídí. Nedělá se nikdy samoúčelně, ale pro Boží lid. Moc se mi líbí meditace Jana Pavla II. o Marii, „eucharistické“ ženě. Přes velké utrpení – byla u hrozného mučení svého syna – byl Mariin život nádherným chvalozpěvem. Její břicho bylo místem první adorace. První vystavení Nejsvětější svátosti probíhalo po dobu devíti měsíců v jejím těle. Každého kněze přesahuje mysterium, které vám má přinášet. Papež často mluvil o důležitosti eucharistické adorace a myslím, že je to pravda.

Vzkříšení procesí

Už třicet let mám bohoslužby v kapli v Rougonu, která leží pět kilometrů od statku, kde žijí naši divoši. Velmi rychle jsem se díky jedné pětaosmdesátileté dámě jménem Émilie rozhodl, že obnovím procesí, která se předtím třicet let nekonala, protože ve vesnici nebyl kněz. Byly to dojemné oka mžiky, když jsem před třemi desetiletími uspořádal procesí se sedmi na půl hluchými a slepými stařenkami. Trvalo nám pěknou dobu, než jsme ušli těch čtyři sta metrů! Ale postupně se tou cestou nějak probojovaly. Od té doby chodívá tu trasu mezi levandulemi, kde je nádherný výhled na soutěsky Verdonu, velký dav lidí. Jdou v rytmu několika stařenek, které se účastní každý rok. Vezmu si „ohoz“, jak říkají kluci, zdobený zlatem, hodný monsignora Lefebvra, jednou za rok na tohle procesí. Stařenky jsou nadšené, vždyť s takovou láskou vyšívaly pluvíály a dalmatiky v dobách I. vatikánského koncilu! Zahájil jsem tedy toto procesí před třiceti lety. Byl jsem na plese. Tančil jsem tehdy jako vždycky s jednou nebo dvěma osmdesátiletými stařenkami, se čtyřmi dvacetiletými dívkami a s jednou postiženou. Dbám na to, abych věnoval svůj čas spravedlivě různým lidem. Tanec už mě začínal unavovat. Hlídal jsem kluky, protože při slavnostech se vždycky dá snadno dostat k pár jointům. Taky se musí dávat pozor na jejich konzumaci alkoholu. Všechno šlo dobře a tým spolupracovníků fungoval, jak se patří. A tak jsem se šel pomodlit do kaple v Rougonu, která je odtamtud vzdálená tři sta metrů. Rozsvítil jsem tam a vystavil Nejsvětější svátost. A pak jsem viděl, jak přicházely desítky lidí, na chvílku se zastavili a někteří se modlili. Viděl jsem křesťany i nekřesťany. Mlčeli, setrvali v tichu. Teď děláme adoraci eucharistie každý rok až do tří hodin ráno. Kdybychom toho nechali, lidi by se zlobili. My kněží bychom měli znovu nalézt cestu k adoraci eucharistie, která už se dlouho opomíjí. Člověk, který má rád církev, je někdo, kdo dává. Ten, kdo má rád eucharistii, má rád církev. Z lásky se dává druhým. Miluje, odpouští, dělí se, je pokorný a chudý. Někdo, kdo prožívá eucharistii, je s církví sjednocený. Vidí v církvi křesťany, velké tohoto světa, malé, kteří se snaží, rozvedené, kteří se znovu žení a vdávají, věrné páry, dospívající, dospělé a staré lidi. Rád poslouchám naše mladé. Na Velikonoce nebo Vánoce v Rougonu chodí za mnou a ptají se, jestli by taky nemohli mít nějaký „ohoz“. „OK!“ Navlečou si červená roucha. Milují to! Drží kytice květů a vcházejí po pěti nebo šesti do kostela. Moji lotři a místní děti nádherně korunují oltář. Loni na mě u východu čekala jedna mladá žena, aby mě požádala o křest svého druhého dítěte. Mimochodem prohodila: „Guy, celý život si budu pamatovat, jak jsi nás před pětadvaceti lety bral na ministrování. A já jsem si díky tomu zamilovala mši. Nejdřív jsem všechno nechápala, ale moc se mi líbilo tam s tebou být. Kvůli tomu se ze mě stala křesťanka.“ Od té doby jsem vzal stovky mladých na celebrování, nošení kadidelnice, Pisma svatého a kříže. Křesťané, lpěte na své eucharistii. Milujte ji a naučte ji milovat své děti. Ať je vaší silou! Ať je srdcem vašeho života. *(z knihy Guye Gilberta Evangelium podle svatého lotra – 3. kapitola Dnešní kněží, církev zitrka)*